

med Skyts. Derpaa kan man ikke gaa ind, og hvorfor kan man ikke gaa ind derpaa? Nægter man, at Forterne kunne trænge dertil? Ja, det har man, saa vidt jeg ser, ladet staa hen; men man gjør opmærksom paa, at det vilde være meget uhenigtsmæssigt at vedtage Noget med Hensyn til Søforterne, fordi denne Sag først kan ses i dens rette Belysning, naar man kan overse Forsvarsvæsenet i det Hele. Man kunde jo maaſte komme til det Resultat, at vi slet ikke behøvede de Søforter, og man vilde derfor handle høist leilindig ved at udbedre dem eller sætte Skyts paa dem! Nu vel, men saa overfendte Landsthinget til Folkethinget for nogen Tid siden et større, mere omfattende Lovforslag angaaende vort Forsvarsvæsen baade til Lands og til Vand. Hvilken Virkning gjorde nu det? Overveiede da nu Storpoltikens dette Forslag og tog derefter sin Beslutning om Søforterne? Nei, man overveiede det slet ikke og lod det blive ved, hvad man en Gang havde sagt om Søforterne; saa var den Sag færdig! Et andet Exempel skal jeg endnu fremdrage, fordi det forekommer mig, at det fortjener Opmærksomhed. Det er en velbekendt Sag, at vore Lønningslove i lange Tider have ligget hen. Der er mange, og jeg skal særlig nævne et Lovforslag, som den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet nylig har nævnt, da det minder os om, at det lærdede Skolevæsenes Lønninger i høi Grad trænge til at forbedres. Det Samme gjælder nu om mange andre Lønningslove, men der gjøres Ingenting ved dem; de blive forelagte Nar for Nar, og saa lægger man dem hen. Regjeringen har da paa Finantsloovforslaget optaget nogle Lønningsbevillinger, hvor Forholdene gjorde det allermest nødvendigt, at Forbedringer indtraadte. Man nægter heller ikke, at der kunde være Grund til saadanne Lønningsforbedringer, men man gjør opmærksom paa, at Sagen maa behjæses rigtig, og det kan den ikke blive, uden at man faar det hele System af Lønningslove for sig og sætter atter dette System i det rette Forhold til den store Omformning af vor Administration, som forestaar. Der er maaſte ikke ret Mange, der vide, hvad denne omfattende Omformning af vor Administration egentlig skal betyde, men det gjør heller ikke Noget til Sagen. Jeg nævner det, fordi man derved

kan faae Diet op for, hvorledes man for enhver Sag henbiser til noget Større, under hvilket den henhører, og samtidig atter til noget Større igjen, der ikke kan opnaas og saa mener, at man præjudicerer det Hele ved at bevilge den enkelte Lønning. Saadan er Storpoltikens Slutningsrække, og af dens Virkning se vi Frugterne i det foreliggende Lovforslag. Jeg føler mig overbevist om, at Landsthinget vil støtte Regjeringen, naar den stiller sine Vædringsforslag, og at det vil gjøre Sit til, at det foreliggende Finantsloovforslag ikke bliver Lov i den Stikkelse, det nu har (Hør!)

Schlegel: Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler (Fischer) sagde, at den Finantsloov, som her foreligger, kan Landsthinget ikke modtage. Naar jeg vil tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger, saa vil jeg først sige, at jeg selvfølgelig tillægger, hvad de høitærede Medlemmer af Regjeringen have, sagt saa vel som hvad den ærede sidste Taler har sagt, den største Betydning. Jeg er fuldstændig enig med dem i, at det vi først og fremmest skulle forlange af en Finantsloov, er, at den er brugelig for Statshusholdningen, og at den fyldestgjør de Krav, som maa stilles til en Finantsloov, for at Folket fuldt ud kan tilfredsstilles. De Bemærkninger, jeg gjør, ville imidlertid nærmest slutte sig til Landsthingets Stilling, som den efter min Mening maa være til et saadant Forslag. Efter vor Forfatning er det en Betingelse for, at Finantsloven udkommer, at saavel Folkethinget som Landsthinget ere enige om denne Lov. Der forudsættes en Samvirken imellem de to Thing; der forudsættes desaaarsag en vis Hensyntagen fra det ene Thing til det andet med Hensyn til dets Meninger. Landsthinget har nu gjentagne Gange fra det andet Thing modtaget en Finantsloov, som efter dets Mening led af saa store Mangler, at vi kun med Overvindelse kunne betvemme os til at slutte os til den. Vi nedsatte i de foregaaende Nar et Finantsudvalg, som Udskillige, i alt Fald Enkelte, fandt kunde have været undværet, da vi dog Intet vilde gjøre. Jeg tror, at det har havt sin fuldstændige Berekning; Landsthinget er derved blevet i Stand til gennem sit Udvalg og gennem sin Forhandling, der fandt Sted med Hensyn til Betænkningen,